

19/02/2024

Одржана промоција збирке пјесама Данила Васојевића „Кошмари са Кошара” у крипти подгоричког Саборног храма: Треба да се зна ко су хероји са Кошара, истина ће испливати на површину

У суботу 17. фебруара 2024. године са почетком у 19 часова представљена је збирка пјесама Данила Васојевића „Кошмари са Кошара” у крипти Саборног храма Христовог Васкрсења у Подгорици.

Уводно слово изговорила је и све присутне поздравила директорица Народне библиотеке Бојана Ђачић, модераторка ове вечери.

„Пријатељи родољубиве поезије и српских гусала, добро дошли на промоцију збирке пјесама Данила Васојевића „Кошмари са Кошара”. Изузетна ми је част што сам вечерас у Немањином граду у друштву вас који својим присуством свједочите да херојски дух и подвижнички идеал јунака са Кошара живи и у вама и да их тако сви заједно прослављамо и чинимо бесмртним”, закључила

је Бојана Ђачић.

Сви присутни су потом громким аплаузом поздравили борце са Кошара и Паштрика: Предсједника Удружења ратних ветерана приштинског корпуса – Илију Мандића, борце: Зорана Вукадиновића, Драгана Пантовића, Аца Минића, Љубомира Ковачевића, Далибора Мирановића и Ранка Вучковића, а публика је посебним громким аплаузом наградила аутора ове збирке пјесама др Данила Васојевића, као и народне гусларе: Бошка Вујачића, Жељка Вукчевића и Горана Перовића, те вајара споменика посвећеном херојима са Кошара Миодрага Миша Рогана и Војислава Перовића, официра и хероја са Кошара.

Након наступа народних гуслара Жељка Вукчевића и Горана Перовића, којима је овом приликом уручено признање, исто признање је уручено и пјеснику Невену Милаковићу који се захвалио на указаној части: "Захваљујем на указаној части, та част је утолико већа што ми је указана на овом мјесту, од ових људи и пред овим скупом. Пјесник је рекао: „Ја стадох, ти продужи, сви смо дужни, ти одужи.“ Ово вече показује да има ко да продужи и одужи. Хвала."

Након пјесника Невена Милаковића, свима се обратио Миодраг Мишо Роган, вајар споменика јунацима са Кошара. "Ја сам Мишо Роган и прије осам година сам одсањао један сан у коме су моји преци дошли и рекли: „Ако нико неће да направи споменик, мораш ти!" Када сам схватио да стварно неће нико да га направи, онда сам кренуо да ја то урадим. Много сам чуо ствари о херојима са Кошара, али, када сам кренуо да их упознајем и да ми говоре све време та своја јунаштва тада сам тек схватио њихов значај и величину", рекао је он.

Мишо Роган је потом поручио да је вријеме да сви схвате и признају ко су хероји са Кошара: "Хтео сам да направим једну скулптуру, једну фигуру, али, онда са. Одлучио да направим три фигуре, спојене једна о другу леђима – Средњовековног Обилића, јунака из првог рата и кошарце. Није га било лако направити, било је разних отпора и заустављања, али сам успео да га направим без пара – паре су саме долазиле, изнели ско га и нису хтели да га поставе. Не знам зашто, није ми било јасно, ја сам га однео на Теразије у Београду и тамо је стајало то годину дана дом нису људи напоскон схватили да је време да признају ко су хероји са Кошара."

Након вајара Миша Рогана, ријеч је узео Војислав Перовић, официр и јунак са Кошара: "Јединица је формално основана на други дан Божића, 8. јануара 1999. недуго после ванредног догађаја на Бајгори. Након што је 1998.

потписан споразум да се снаге Војске повуку у касарне и да ће све надгледати посматрачи Оебса једини услов био је добровољност. О постојању наше јединице је знало само неколико највиших генерала Треће армије, а свака наша акција је вођена под највишим степеном војне тајне”, прича Перовић.

Открива да су јединицу због основне намјене да брзо и ефикасно одреагује, прво прозвали Клизачи, а онда, послје неколико успјешно обављених акција назвали су их Џокери – одред који иде на онај дио фронта гдје треба “попунити рупу”.

Перовић је био у 46. класи Војне академије и од 1993. један од старјешина Корпуса специјалних јединица, а на Косово је отишао 1998. на “испомоћ” из батерије Оклопно-механизоване бригаде са сједиштем у Суботици.

“Џокери су убрзо проширили рејон свог дејства и на Србицу и Глину и све до почетка НАТО агресије имали више од 30 борбених акција са стопостотним успјехом и без икаквих губитака. Ти војници на редовном одслужењу војног рока брзо су, кроз све те окршаје, постајали прави професионалци. Схватили су да треба да верују искључиво својој пушци и саборцу, а да им је сваки постављени задатак света мисија у одбрани отаџбине. Никома невином нисмо наудили, али успели смо да обесхрабримо непријатеља, па су и припадници УЧК веома брзо чули за нас”, рекао је херој са кошара Војислав Перовић.

Војислав Перовић је испунио обећање када је окупљао војнике за одред Џокера да ће их живе вратити из рата. Он је једини који је два пута рањен. Први пут од гелера, 21. фебруара 1999, у лијево стопало. Други пут је то било 1. маја, на самој граници са Албанијом.

“Тог јутра је на нашу линију пало 57 граната, од којих само 10 није експлодирало. Мене је гелер погодио у главу, леву руку и леђа. Када ме је најближи војник окренуо само је изустиио: “Мртав поручник”. Крв ми је текла из главе, из ушију... Тек након 15-20 минута сам почео да дајем знаке живота. Чујем некога како се дере: “Мрда, мрда, мрда...”. Убрзо ми се вратио вид и придигао сам се. Не сећам се ко ме је питао: “Па, поручниче, ви сте били мртви?” Успели су да ми ту одмах изваде неке гелере из главе, да дезинфикују оне видљиве ране и ја сам обишао целу линију. Са сваким војником сам се загрлио и сваки пут захваљивао драгом Богу, јер само нам је он помогао да толико граната експлодира, а да само ја будем рањен.

Перовић је са десетак гелера у тијелу завршио рат, а тек потом, по повратку

у матичну касарну, отишао на ВМА у Београду где су му констатовали десетак гелера по тијелу.

”Та млада генерација са нама на челу је победила агресора каквог није историја запамтила и то 19 активних земаља удружене против наше земље. Саборци, то су моја млађа браћа и редовно се сусрећемо у Крушевцу на спомен обележју где нам дођу и наши драги свештеници који читају молитву, гдје полижимо венце, упалимо свеће и бодримо се ако треба опет ћемо ми у истом строју бранити свету земљу Косово и Метохију”, поручио је напослијетку Перовић.

Највећи дио пјесама у збирци ”Кошмари са Кошара” посвећен је пакленим данима Битке на Кошарама, која је окрвавила Васкрс ратне 1999. године, посвећујући све оне који су своје напаћене и прерано од живота отргнуте душе оставили на хладном камену Проклетија. Међутим, стихови свој круг отварају све шире и шире, обухватајући Паштрик и Призрен, Дреницу и Ибар, Ситницу и српске манастире, све до Београда, рушеног и рањаваног, али увијек освајане слободе. У стиховима је свако поменут и овјенчан славом, и мртви мученици и живи прометеји слободе и славе, голобради војници и највиши генерали, безимени љекари, полицајци и резервисти и поименце највећи хероји, невине жртве и одважни полазници у смрт, страдали али и они који су иза њих остали да краду дане до жељене смрти и сусрета са својим најмилијима – свако коме је НАТО агресија заувјек промијенила живот додјеливши му гелере као сувенире и угашена огњишта као потмули бол који се никада, умјесто њихове ватре, не гаси...

Текст, фото: Борис Мусић

mitropolija.com